

Verrassingsbezoek prinses Máxima

Zo onverwacht als haar bezoek aan de jubilerende Haagse stichting Ontmoeting met Buitenlandse Vrouwen gistermiddag was, zo verrast leek prinses Máxi-

ma over de verhalen en ervaringen die ze hoorde. Al dertig jaar steunen vrijwilligsters allochtone vrouwen bij hun stap van thuis naar buiten. FOTO FRANK JANSSEN

Pagina 5: 'Ik zei Máxima dat ik haar zo inspirerend vind'

AD www.ad.nl
DONDERDAG 13 MAART 2008 HC

ONTMOETING Prinses verrast jubilerende vrouwen

Prinses Máxima kijkt mee bij voetreflexmassage en hennaversieringen op handen tijdens de feestelijke ontmoetingsmiddag. FOTO FRANK JANSSEN

'Ik heb Máxima gezegd, dat ik haar zo inspirerend vind'

MAAIKE KRAAIJEVELD
DEN HAAG

Het valt nauwelijks op, als ze stralend de zaal binnenkomt. De buikdanseressen hebben alle aandacht van de vrouwen in de zaal. Maar dan gaat het toch als een lopend vuurtje door Concordia: 'Máxima, Máxima is er.'

Zo'n honderdvijftig vrouwen zijn door de storm naar de feestelijke ontmoetingsdag gekomen om het dertigjarig bestaan van de Stichting Ontmoeting Buitenlandse Vrouwen te vieren. Zowel vrijwilligsters die geïsoleerde migrantenvrouwen thuis of in kleine groepjes Nederlandse les geven als lesneemsters.

Een aantal is als 'koppeltje' naar de ontmoeting gekomen. Zoals Jozien van den Boom en Gumer Aras (zie kader). Niet veel vrouwen wisten dat prinses Máxima de middag voor een deel zou bijwonen. Ze is een aangename verrassing.

Prinses Máxima (Turks) of *amira Máxima* (Arabisch) is geliefd onder vrouwen met een achtergrond als migrant of vluchteling. Omdat ze zelf als 'vreemdeling' naar Nederland is gekomen. Maar ook omdat ze zich als lid van de commissie-Participatie van Vrouwen uit Etnische Minderheidsgroepen (Pavem) heeft ingezet om de deelname van allochtone vrouwen aan de samenleving te vergroten. Het werd haar toen al duidelijk hoe belangrijk taallessen

aan huis zijn. Omdat het gaat om vrouwen die niet of nauwelijks buiten komen. Het Landelijk Netwerk Thuislesorganisaties kreeg 9 miljoen euro van het Oranje Fonds, waarvan de prinses beschermvrouwe is.

Naïma El Kouarfey is de fase van thuiszitten allang voorbij. „Ik heb een opleiding als verpleegkundige, maar ik heb er zoveel opleidingen bij gedaan,” lacht ze. Ze is vrijwilligster bij Parnassia, het psychomedisch centrum. „Maar ik help ook vrouwen die thuiszitten.”

Naïma móet even iets tegen de prinses zeggen. „Ik heb tegen haar gezegd dat ik haar een heel inspirerende vrouw vind. Aan haar kan je een voorbeeld nemen om vooruit te

komen. Een vrouw die zich inzet voor anderen en ook moeder is.” Dounia Casa biedt Máxima een van haar schilderijtjes aan. Dounia maakt ze 'als hobby'. „De prinses heeft een aquarel van een koe uitgekozen. Een Hollandse koe,” lacht Dounia. Dounia is voor zichzelf begonnen. Ze geeft massages. „Ik werk niet voor een bedrijf, maar ik zit ook niet alleen thuis. Ik heb mijn massages en schilderijtjes.”

Prinses Máxima staat alweer bij een ander tafeltje. Een tafeltje waaraan je een hennaversiering op je hand kunt laten schilderen of je op z'n Turks kunt laten epilieren. Met een strengetje katoen. De camera's op de mobieltjes van de vrouwen klikken voortdurend voor Máxima.

Gumer Aras en Jozien van den Boom

'Iedereen zou elkaar moeten ontmoeten'

Gumer Aras is bijna dertig jaar geleden uit Turkije naar Den Haag gekomen. „Ze heeft zeventien jaar in Scheveningen gewerkt als haring-schoonmaakster,” zegt Jozien van den Boom. Ze zijn samen naar de feestmiddag gekomen, de lesneemster en de vrijwilligster die haar Nederlandse les geeft. „Ik altijd met Turkse mensen,” zegt Gumer. „Op werk Turks praten, thuis Turks praten.” Jozien: „En nu moest en wilde ze Nederlands leren. Nu de kinderen uit huis zijn en ze niet meer werkt. Ze schrijft hele bladzijden vol!” Gumer is afgelopen september opgegeven bij Ontmoeting Buitenlandse Vrouwen. „Door je kinderen toch?,” vraagt Jozien.

Gumer knikt ja. „Moet je nagaan,” zegt Jozien, een ondernemende vrouw op leeftijd. „Ze kon bijna niets. Ze kon niet lezen, geen Nederlandse woorden. Ze wist haar adres niet. Daardoor kon ze nooit zelf de deur uit. Gumer, waar woon je?” Gumer: „In huis.” Jozien: „Ja, op welk adres.” En daar komt de hele riedel eruit: de straat, het huisnummer, de postcode. „In Den Haag,” lacht Gumer. Jozien wil het wel van de daken schreeuwen hoe belangrijk voor allebei hun ontmoetingen zijn. „Als iedereen zulke ontmoetingen had, dan was er geen Geert Wilders. Vorige week nam Gumer een stola voor me mee. Had ze zelf gemaakt van wol.”

Janny Vellekoop, directeur OBV

Basaal contact, taal als middel

Het concept van de stichting Ontmoeting Buitenlandse Vrouwen, een Haags initiatief dat voortkomt uit de interkerkelijke werkgroep Kerk en Vreemdeling, is inmiddels in ruim veertig plaatsen in Nederland overgenomen.

„Door organisaties als de onze,” zegt Janny Vellekoop, directeur en mede-oprichter van OBV in Den Haag. „Die zijn dankzij de commissie Participatie van Vrouwen uit Etnische Minderheidsgroepen, Pavem, waarin prinses Máxima heeft gezeten, verder ontwikkeld.” Even belangrijk als het steunen van geïsoleerde vrouwen om de stap naar buiten te maken, vindt Velle-

koop de ontmoetingen voor de samenleving in haar geheel. „Ik sprak een vrouw die zei: 'Vroeger was ik een Haagse van Marokkaanse afkomst. Nu ben ik een Marokkaanse.' Dat geeft aan hoe de polarisatie heeft doorgezet. Juist door zo basaal met elkaar in contact te komen, waarbij de taal het middel is, wordt de samenleving voor iedereen waard om in te leven.”